

[Bjørn Elmquist]

det overblik, som man ville have andre steder, over, hvordan den administrative struktur er på disse områder. Derfor synes jeg ærlig talt, at forslaget om et ad hoc-udvalg spænder ben for de intentioner, som Socialdemokratiet har udtrykt ved at fremsætte sit beslutningsforslag.

Men vi kommer jo tilbage til det, forstår jeg, med et konkret forslag, og så må vi dér prøve at gå videre med det, selv om jeg ikke ville have noget imod, om Socialdemokratiet undlod at fremsætte det forslag.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg håber, vi kan samles bredt om dette her. Vi står over for en historisk udfordring på vores kontinent, og det ville være trist, om interne danske politiske i denne sammenhæng småstridigheder skulle spænde ben for en hurtig indsats.

Annette Just (FP):

Så kommer man igen og siger: Et stort flertal i Folketinget skal blande sig i det gode selskab blandt de økonomisk stærke. Jeg er ked af, at det altid er mig, der skal komme op og minde om, at vi faktisk også har noget, der hedder finanslov, her i Danmark, og den sidder mange partier nu og kæmper med – de kæmper med at finde besparelser, kæmper med at finde ud af, hvordan vi får Danmark til at være et godt sted at bo, hvordan vi får dansk industri til at være givtig og kunne ekspandere, hvordan vi får det danske samfund, vi alle holder så meget af, til at fungere igen.

Så kommer regeringen med sin nummer 2 Marshall hjælp-plan inden for ganske kort tid. Først var det Sydeuropa, vi skulle give milliarder til, nu er det Østeuropa, men beløbet er så-mænd nogenlunde det samme.

Fremskridtspartiet mener ganske enkelt ikke, at vi har råd til den slags. Det eneste, vi vil opnå, er, at dansk økonomi vil gå ganske langt ned, og at det danske erhvervsliv og samfund vil gå i stå.

Der er dog én glæde i dette forslag, og det er, at man i bemærkningerne siger, at der skal være tale om en reel politisk-økonomisk reformproces i de Østlande, man ønsker at give tilsagn til. Det er, efter at man har nævnt alle lande fra Albanien, Bulgarien, Rumænien, DDR osv. til Sovjetunionen samtidig. Så det, vi taler om, er altså ikke hjælp til Ungarn og Polen, som vi startede den store debat med i sin tid, men det er hjælp til alle Østlande.

Hvor er de økonomiske reformer? Jeg ved godt, at muren er blevet revet ned – eller så godt som, i hvert fald gennemhullet – i Berlin, men de økonomiske reformer er ligesom ikke rigtig at se. Der er stadig enorme problemer i alle Østlande, og derfor synes jeg vel nok, at vi skal passe på, at vi ikke i al vores iver efter at hjælpe Østlandene i stedet kommer til at skade dem.

Jeg synes nok, at vi i virkeligheden burde have tænkt lidt stærkere over, hvad det var, Gorbatsjov sagde forleden: »Pas nu på, at I ikke er for hurtige! I kommer til at ødelægge mere, end I eventuelt tror I kan gavne.«

Der er blevet sagt mange ting om, at vi skal skabe tillid og forståelse, men det kan vi ikke, hvis hvert enkelt land går frem og siger, at nu skal vi pinedød til at give jer store europæiske økonomiske beløb, for det er jo det, der er tale om – Danmark står her og siger: Nu skal vi nok give lidt ekstra danske kroner. Nej, det er ikke lidt, det er milliarder, vi taler om, samtidig med at vi er med i EF-samarbejdet, som på en rationel måde prøver på at gøre det samme, men måske i lidt større forståelse mellem alle disse lande.

Danmark har ganske enkelt ikke råd til at give både med den ene hånd og med den anden hånd og stadig væk have de finansielle problemer, vi har herhjemme.

Det glædede mig at høre, at selv SF erkendte, at der er behov for politisk og militær nedrustning, er jeg lige ved at sige, for at kunne skabe sikkerhed. Selvfølgelig er det – ligesom vi sagde i den første debat – nødvendigt, at der bliver en militær nedrustning, således at også Østlandene får råd til at hive sig selv op af det økonomiske hængedynd, de er kommet ud i.

Jeg tror ikke, jeg behøver at sige meget mere om, at vi ikke kan gå ind på at afsætte 300 mio. kr. pr. år til investeringsfonde, og at vi ikke kan gå ind for en garantifond på 1 mia. kr. lige her og nu. Vi synes, at den danske regering burde tænke lidt mere over, hvordan danske borgere har det i Danmark, end hvordan alle andre nationer kan klare sig.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Jeg forstod ikke rigtig Fremskridtspartiets motiveringer for at gå imod disse forslag. Normalt taler Fremskridtspartiet for at fremme erhvervslivets vilkår, for den private sektor. Nu